2 de febrer: La Presentació del Senyor

Text de l'Evangeli (*Lc* 2,22-40): I després de complir-se els dies de la purificació d'ells, segons la Llei de Moisès, el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, tal com està escrit en la Llei del Senyor: «Tot mascle nat el primer, serà considerat sant per al Senyor», i per a donar l'ofrena d'acord amb el que està dit en la Llei del Senyor: «Una parella de tórtores o dos colomins».

I heus aquí que hi havia a Jerusalem un home, de nom Simeó; i aquest era un home just i pietós, que esperava la consolació d'Israel. I l'Esperit Sant era amb ell. I havia rebut resposta de l'Esperit Sant que no veuria la mort si abans no veia el Crist del Senyor. I vingué per l'Esperit al temple. I quan els seus pares portaven l'infant Jesús per fer amb ell segons el costum de la Llei, ell el prengué en els seus braços i beneí Déu, i digué: «Ara deixa anar el teu servent, Senyor, segons la teva paraula, en pau; perquè els meus ulls han vist la teva salvació, que preparares davant la faç de tots els pobles, llum per a revelació de les nacions i glòria del teu poble Israel».

I el seu pare i la seva mare estaven meravellats per les coses que es deien d'ell. I els beneí Simeó, i digué a Maria, la seva mare: «Vet aquí que aquest està posat per a ruïna i aixecament de molts a Israel, i com a senyal que serà contradit -i a tu mateixa una espasa et travessarà l'ànima-, perquè siguin revelats els pensaments de molts cors».

I hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser. Era d'edat molt avançada, i havia viscut amb el seu home set anys des de la seva virginitat. I ella, vídua fins als vuitanta-quatre anys, no s'apartava del temple, servint nit i dia amb dejunis i pregàries. I ella, acudint-hi en aquella mateixa hora, lloava Déu i parlava d'ell a tots els qui esperaven la redempció de Jerusalem.

I quan compliren totes les coses segons la Llei del Senyor, retornaren a la Galilea, a la seva ciutat de Natzaret. I el nen creixia i s'enfortia, ple de saviesa, i la gràcia de Déu era sobre ell.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Ara deixa anar el teu servent, Senyor, segons la teva paraula, en pau; perquè els meus ulls han vist la teva salvació»

Mn. Lluís RAVENTÓS i Artés
(Tarragona, Espanya)

Avui, aguantant el fred d'hivern, Simeó aguaita l'arribada del Messies. Fa cinc-cents anys, quan es començava a bastir el Temple, hi hagué una penúria tan gran que els constructors es descoratjaren. Fou aleshores que Ageu profetitzà: «La glòria d'aquest temple serà més gran que la de l'anterior, diu el Senyor de l'univers, i en aquest lloc jo donaré la pau» (Ag 2,9); i afegí que «els tresors més preuats de totes les nacions vindran aquí» (Ag 2,7). Frase que admet diversos significats, «el més preuat», diran alguns, «el desitjat de totes les nacions», afirmarà sant Jeroni.

Simeó «havia rebut resposta de l'Esperit Sant que no veuria la mort si abans no veia el Crist del Senyor» (Lc 2,26), i avui, «guiat per l'Esperit» ha pujat al Temple. Ell no és levita, ni escriba, ni doctor de la Llei, tan sols és «un home just i pietós, que esperava la consolació d'Israel» (Lc 2,25). Però l'Esperit Sant bufa allà on vol (cf. Jn 3,8).

Ara comprova amb estranyesa que no s'ha fet cap preparatiu, no es veuen banderes, ni garlandes, ni damassos, ni escuts enlloc. Josep i Maria creuen l'esplanada portant l'Infant en braços. «Portals, alceu les llindes; engrandiu-vos portalades eternes, que ha d'entrar el rei de la glòria» (Ps 24,7), clama el salmista.

Simeó s'avança a trobar la Mare amb els braços estesos, rep l'Infant i beneeix Déu tot dient: «Ara deixa anar el teu servent, Senyor, segons la teva paraula, en pau; perquè els meus ulls han vist la teva salvació, que preparares davant la faç de tots els pobles, llum per a revelació de les nacions i glòria del teu poble Israel» (Lc 2,29-32).

Després diu a Maria: «Una espasa et travessarà l'ànima-, perquè siguin revelats els pensaments de molts cors» (Lc 2,35). Mare!, —li dic— quan arribi el moment d'anar a la casa del Pare, porta-m'hi en braços com a Jesús, que també jo sóc fill teu i sóc nen.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Ha vingut aquella llum veritable que, en arribar al món, il·lumina tots els homes. Oh germans!, sentim-nos tots il·luminats, sentim-nos tots il·lustrats! Que ningú de nosaltres no romangui sense ser iniciat per

aquesta esplendor. Avancem tots lluminosos, acompanyant el vell Simeó, i, exultants amb ell, cantem un himne d'acció de gràcies» (Sant Sofroni)

- «L'anunci de Simeó sembla com un segon anunci a Maria, ja que li indica la concreta dimensió històrica en la qual el Fill complirà la seva missió, és a dir, en la incomprensió i en el dolor» (Sant Joan Pau II)

- «Amb Simeó i Anna, tota l'expectació d'Israel surt a l'encontre del seu Salvador. Jesús és reconegut com el Messies tan esperat, 'llum per a les nacions' i 'glòria d'Israel', però també com a 'signe de contradicció'. L'espasa de dolor predita a Maria anuncia aquella altra oblació, perfecta i única, de la creu que donarà la salvació que Déu 'ha preparat davant de tots els pobles'» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 529)